

Nekateri bankirji so se obnašali, kot da bi si evre tiskali sami!

Smo v času, ko se delajo poslovne bilance za preteklo leto. Glede na raznolike medletne mahinacije v naši največji banki nas seveda zanima, kako se je poslovno leto izteklo v NLB, za katero smo izvedeli, naj bi lani v njej prihajalo do klientalizma oziroma do sumljivih bančnih poslov, kot so: Kramarjeva nagrada, slabo zavarovana posojila nekaterim tajkunom, enormne bankirske plače in izplačane sejnine nadzornikov. Zato smo državljani tem bolj presenečeni, da se je sedaj prav za to banko začelo govoriti o ponovni dokapitalizaciji, kar v realnosti pomeni, da se namerava NLB postaviti na trdnjše noge s pomočjo injekcije davkoplačevalskega denarja.

S podobno dokapitalizacijo smo se Slovenci v samostojni državi že srečali, in sicer ko smo po razsulu Jugoslavije morali podpreti obe naši največji banki v Ljubljani in Mariboru. Takrat, v devetdesetih, smo še bili v zanosu pridobitve neodvisne države in smo »še lahko na eno oko zamizali«
glede povišanja davkov,

ki jih taka sanacija prinaša. Na ta način sta si naši največji banki, ki ju je izčrpal samoupravni socializem, resnično opomogli.

No, ta sanacija je bila v devetdesetih letih, po izteku enormne inflacije. Zadnja leta socializma smo se prav podili za markami in jih »naivno«
nalagali v naše banke za nova milijonska posojila v dinarjih. (Za spomin na takratne čase še skrbno negujem ceno na plastičnem sodčku, ki je znašala 1.520.000 dinarjev). Jugoslavija je nato s temi markami še lahko kupovala nafto in na police postavila kaj olja in pralnih praškov. Kdor pa ni bil »naiven«
(beri lojalni član socializma), je svoje marke nosil čez mejo. In prav lojalni varčevalci se moramo še danes zahvaljevati modri potezi prve naše vlade, da je v devetdesetih izvedla uspešno sanacijo naših največjih bank, da smo nato sčasoma tudi resnično lojalni državljani dobili svoje marke nazaj.

Po skoraj dvajsetih letih pa se nam spet obeta sanacija NLB. Njena izguba za preteklo leto naj bi po poročanju medijev znašala okrog 82 milijonov evrov, medtem ko je NKMB za lansko, recesijsko, leto pridelala okrog 12 milijonov evrov plusa. Torej niti najvišje provizije za čeke in druge storitve občanom

NLB niso pomagale! Poslovanje te banke kot nekoč v socializmu nas resnično spominja na čase, ko smo si manjkajoče dinarje še lahko tiskali sami.

Da so varčevalcem banke resnično začele kratiti življenjski standard, se kaže tudi v tem, da sem za leto 2008 moral plačati davek na obresti hranilne vloge, za leto 2009 pa sem pri isti glavnici daleč od teh skrbi! Podobno je z delnicami, ki smo jih prek »pidov«
dobili za certifikate, saj so te izgubile več kot polovico osnovne vrednosti. Enako zaničevalno se dogaja tudi z malimi delničarji, še zlasti s tistimi, katerih delnice izhajajo iz premalo izplačanih plač ali deležev iz stečajne mase propadlih podjetij. Sicer pa se iz malih delničarjev delajo norca tudi tisti menedžerji tajkuni, ki bi lahko dolg do svojim delničarjem poravnali vsaj preko dividend!

Rajko Topolovec, Ptuj